

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי מאיר ויס ז"ל

בן שרה ואברהם

נולד בירושלים

בתאריך י"ח בתמוז תשי"ד, 18/7/1954

התגורר בירושלים

התגייס בנובמבר 1972

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ"א בתשרי תשל"ד, 17/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 2 שורה: 1 קבר: 13

הותיר אחריו הורים ואח

בן 19 בנופלו

קורות חיים

מאיר, בן שרה ויס (לבית קסלר) והרב אברהם יהודה ל' ויס מטורונטו, קנדה, נולד ביום י"ח בתמוז תשי"ד (18.7.1954) בירושלים. אביו, שידע סבל רב ושכל את אשתו ובתו ואת כל משפחתו בשואה, התיישב בעיר טורונטו בקנדה. מאיר סיים את לימודיו היסודיים והתיכוניים בבית-הספר "תלמוד תורה המאוחדים" בטורונטו ואילו את פרקו בתנ"ך ובתלמוד למד מאביו הרב, ואף הגיע להישגים ניכרים וזכה במקום השני בחידון התנ"ך הארצי. הוא רצה מאוד לעלות ארצה וכבר בהיותו בן שתים-עשרה החל להציע להוריו ולשדל אותם לשולחו ארצה. אך מפאת גילו הצעיר מיאנו להיענות לו. כשהגיע לגיל חמש-עשרה לא יכלו עוד לעמוד בפני הפצרותיו והחליטו להביאו ארצה. מאיר הצטרף לישיבת

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

"נתיב מאיר" בירושלים, שם סיים את לימודיו ועמד בבחינות הבגרות. מאיר הצטיין מאז ומתמיד בכמיהה עזה. הוא שאף לדעת על הכל והתעניין בכל התחומים. הוא היה הוגה ולומד בתורה, משנן ומפרש ומתעמק באוצרותיה. מאהבתו העזה לארץ הצטרף אל "החברה להגנת הטבע" ובמסגרתה עבר את הארץ לרוחבה ולאורכה, אם ברכב ואם ברגל; יצא מירושלים באופניים והגיע לאילת וחזרה. לא היה גיא או נקיק, גבעה או הר, מערה או מנהרה, שלא עלה או שלא נכנס בס, שלא ידע את שמים, את מקומם ואת ההיסטוריה שלהם. וכשחברו יחדיו ידיעת הארץ והתנ"ך, לא היה דבר מופלא יותר ומרתק יותר מסיפוריו על המלחמות, על המפללות ועל התלאות של העם היהודי, שכל אבן וסלע בארץ שמרו את זכרם וכאילו דיברו אותו וסיפרו לו את עברם. כשהיה מאיר מתחיל לספר ולפרש בשפה יפה ומלוטשת ובבקיאות, היו מאזיניו מקשיבים לו ללא ליאות והיו דוחקים בו שימשיך ויספר עוד ועוד, משתאים לנוכח בקיאותו וכוח דיבורו. כשהיה בן 17 ביקש להתגייס לצה"ל אך בגלל גילו הצעיר נדחתה בקשתו ולכן הצטרף לבית-ספר שדה "ארגמן", שבבקעת הירדן והיה בין יוזמיו ומקימיו. בתקופה שעשה בבקעה, ערך טיולים רבים בסביבה עד שלמד להכיר את אזור בקעת-הירדן כאת כף ידו. כל צמח ואבן, כל שביל ודרך, כל מעין, גבעה, הר וואדי, היו נהירים לו. באותה תקופה הכיר את מי שעתיד היה להיעשות חברו ורבו הטוב ביותר - הרב אברהם רמר מירושלים. כשנפגשו הפציר מאיר בר' אברהם רמר שילמד איתו. הם קבעו להיפגש מדי יום חמישי וללמוד יחדיו. מספר ר' אברהם רמר: "כשהיינו יושבים ומאיר היה מוציא תנ"ך ומתחיל לקרוא בו או לפרש רעיונות, הייתי מקשיב ומזיע מרוב מאמץ לעקוב אחר מעוף מחשבתו, וכשהגיעו השעות הקטנות של הלילה והיינו עייפים וסחוטים, היה מאיר מכריח עצמו להמשיך ולשנות, להמשיך וללמוד ואני, המבוגר יותר, הייתי פעור-פה, מקשיב ומשתאה, מניין לו כוחות הנפש האדירים הללו לחשוף את התורה בעמקותה". כל אותה תקופה לא זנח את משפחתו בקנדה. הוא הרבה לכתוב מכתבים לאביו, בהם סיפר על חייו בארץ, אך גם הרבה לשאול שאלות בענייני תלמוד ותורה. הוא גם ביקר בקנדה פעמים אחדות אצל משפחתו שם.

מאיר גויס לצה"ל בתחילת נובמבר 1972 והתנדב לחיל הצנחנים. לאחר הטירונות ולאחר שסיים קורס צניחה, נשלח לשירות בקוויים הקדמיים. גם כאן שילב את חובתו כחייל עם אהבתו את הטבע. הוא שאל מפות ממפקדו ונהג לחקור וללמוד את השטח. בשבתות נהג לטייל ולחדור

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לעומק האזור. גם בצבא הצטיין בנכונותו לעזור ולסייע לכל אדם, ובזכות זאת היה אהוב על חבריו ועל מפקדיו. הוא היה חייל אמיץ-לב ובעל תושייה רבה. מחשבתו וכושר הניתוח שלו סייעו לו רבות באימונים המפרכים ובקורסים השונים שעבר. במלחמת יום-הכיפורים לחם מאיר בסיני, וביום כ"א בתשרי תשל"ד (17.10.1973), תוך כדי הלחימה למיגור המצרים ב"חוה הסינית" נפגע מכדור בחזהו ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בחלקה הצבאית בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים שכולים ואח. לאחר נפילתו הוענקה לו דרגת רב-טוראי.

משפחתו הוציאה לאור חוברת לזכרו ובה דברים על דמותו מפי חברים, מפקדים וידידים; להנצחת זכרו נקרא בית-ספר שדה בארגמן על שמו, ומגרש להתעמלות בבית-הספר לטכנולוגיה בירושלים נתרם על-ידי הנדיב הידוע ל. לוקשון ומשפחתו מטורונטו.

